

tivt på regeringens reaktion, og det må jo også dække Socialdemokratiet: at der er noget at snakke om, og at der vil blive snakket.

Og jeg vil gerne gøre opmærksom på, at denne sag egner sig i ekstrem grad til en besigtigelse på stedet, og jeg vil foreslå, at forhandlingerne kan foregå på stedet.

Det er ikke alle besigtigelser ude i det åbne terræn, der egentlig giver et bedre grundlag at forholde sig på, end når man kigger på et kort, men her er der virkelig tale om at forstå stedets ånd og betydning og forstå indretningerne, og ved at overskue arealet kan man få en bedre forståelse.

Jeg håber, at ministeren vil indbyde til en sådan besigtigelsesrejse, som CD meget gerne deltager i.

Søren Søndergaard (EL):

Vi kan heller ikke lade være med som hr. Arne Melchior at tænke på de andre sager, hvor vi har diskuteret modstandskampen, og hvor det har været utrolig tungt at få anerkendt nogle rettigheder, som vi egentlig troede eksisterede for de folk, der kæmpede modstandskampen.

Hædersgaverne har været nævnt, og vi kan også nævne forskellige mindesmærker, og vi kan nævne anerkendelsen af Shanghai-søfolkerne og vanskelighederne ved at komme i arkiverne fra den tid osv. Vi har jo lige haft sagen med den islandske forsker.

Der er en række ting, som vi synes peger i en dårlig retning, og det har altså virket, som om skiftende regeringer har, jeg havde nær sagt, satset på den biologiske løsning i de her sager.

Omvendt må jeg så sige, at vi forstår også ministerens tilsagn positivt, og vi synes, det er en god idé at tage på en besigtigelsesrejse, sådan som hr. Melchior er inde på. Og kan dét så føre frem til en løsning, kan det forhåbentlig være med til at bryde den spiral, der har været på det her område, og også give resultater på de andre områder, f.eks. hædersgaverne.

Denne sag har jo været længe, og vi synes, det er vigtigt at finde en løsning, og for os er der ingen tvivl om, at fangerens organisationer og de folk, som i sin tid forhandlede, fik et klart juridisk tilsagn om Frøslevlejren som mindepark over krigsofrene, som også hr. Hans Engell har gjort opmærksom på.

Samtidig er det klart – og det anerkender Enhedslisten da også – at det at lave den plan i dag vil føre til nogle problemer og få nogle konsekvenser for kulturel og almen udnyttelse

af arealet, herunder den omtalte efterskole, som bl.a. har det grundlag at vægte det antinazistiske arbejde, men det er der jo netop taget højde for i dette beslutningsforslag, for i beslutningsforslaget opfylder vi modstandsfolkernes ønske om en mindepark, og samtidig sikrer vi altså, at de aktiviteter, som ikke i direkte geografisk eller jeg havde nær sagt mere kulturel henseende er modsætning til en mindepark, kan fortsætte.

Når vi så er ved spørgsmålet om behandlingen af gamle modstandsfolk og markeringen af de steder, hvor danske fanger sad under besættelsen, vil vi også godt lige nævne fra Enhedslistens side, at vi faktisk synes, det lille museum, som på initiativ af Horserødfængslet er etableret i en af barakkerne i Horserød, skulle gøres tilgængeligt for offentligheden og også lægges ind under Frihedsmuseet, således at arkivalier og udstillingsværdige genstande kan gøres offentligt tilgængelige.

At gøre den slags ting er faktisk en vigtig opgave og måske en lige så vigtig opgave i anledning af 150-året for grundloven som mange af de andre ting, som vi bruger at fejre grundloven med.

Så vores konklusion på det her er, at vi tager positivt imod ministerens tilsagn og håber, at det kan føre frem til en løsning.

Kim Behnke (FP):

Under den tyske besættelse af Danmark under Anden Verdenskrig var det officiel politik i dette hus, at man skulle samarbejde med Nazityskland.

Det fulde overblik over, hvad den samarbejds politik rent faktisk gik ud på og indebar, har vi desværre fortsat ikke, for det lykkedes jo for et flertal i Folketinget for år tilbage at ændre arkivloven sådan, at den regel, der var om, at arkiverne skulle åbnes efter 50 år, blev forlænget til 80 år.

Det var noget, Fremskridtspartiet var modstander af, for vi mener, at jo mere lys der kan blive kastet over, hvad der skete under krigen i Danmark, jo bedre vil vi være i stand til at forstå fremtiden og de udfordringer, den byder på.

Specielt for de unge generationer, der vokser op, kan det være nødvendigt at få repeteret historien og få indsigt i, hvad der rent faktisk skete: at det ikke var de officielle myndigheders eller folketingspolitikernes skyld, at Danmark fik den position, det fik i efterkrigstiden, men fordi brave mænd og kvinder dannede modstandsbevægelsen og gjorde det modsatte af, hvad